

Arrest

nr. 310 329 van 19 juli 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 juni 2022, dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 augustus 2023.

1.3. Op 14 september 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Bayankhel, in het district Alikhel van de provincie Paktya, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U was student en werkte op de velden van uw maternale oom S. (...). U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 1998.

U verklaarde dat uw broer M. (...) werkte bij de lokale politie. De Taliban hebben uw broer A. (...) gedood omwille van het werk van M. (...) bij de lokale politie. Daarna verliet M. (...) Afghanistan ongeveer twee maanden en drie dagen voor zijn aankomst in België op 4 februari 2016 (zie Verklaring DVZ M. (...), vraag 31). Na het vertrek van M. (...) verhuisde u met uw moeder naar het huis van uw maternale oom in uw dorp. Ongeveer twee of tweeënhalf maand na het vertrek van M. (...) kwamen de Taliban vragen waar hij was. Die bezoeken gebeurden om de vijf maanden ongeveer, gedurende enkele jaren. Bij die bezoeken sloegen de Taliban u en uw moeder. Na verloop van tijd verbeterde de veiligheidssituatie in uw dorp door de aanwezigheid van lokale en nationale politie.

Sinds twee à drie maanden voor de val van het checkpoint in uw dorp en voor uw vertrek, kwamen de Taliban opnieuw een paar keer langs. Bij die bezoeken zeiden ze dat ze u zouden meenemen en doden indien u niet zei waar M. (...) was. Bij die bezoeken smeekte uw moeder de Taliban om u niet mee te nemen. Het laatste bezoek van de Taliban voor uw vertrek, dateert van twee à drie maanden voor de val van het checkpoint in uw dorp. Vijf of zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan viel dat checkpoint in uw dorp in handen van de Taliban, nadat er in uw dorp gevechten waren uitgebroken. Op de dag van uw vertrek viel ook het districtscentrum.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan ongeveer twee jaar en één of twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, wat overeenkomt met juni of juli 2021. U kwam aan in België op 13 juni 2022 en diende hier op 13 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog naar uw huis, op zoek naar u en uw broer M. (...).

Uw broer M.Z. (...) (CGVS 16/11768, DVZ 8.208.086) diende op 5 februari 2016 een verzoek om internationale bescherming in België. Op 1 juni 2018 had M. (...) een persoonlijk onderhoud op het CGVS en op 26 juli 2018 werd hem de vluchtelingenstatus toegewezen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van een document in verband met het werk van uw broer M. (...), (3) kopieën van foto's in verband met het werk van uw broer M. (...), (4) foto's in verband met het werk van uw broer M. (...), (5) een foto van u met uw broer M. (...), (6) foto's in verband met uw reisweg en (7) documenten in verband met uw schoolopleiding in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 23 juni 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u

om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

U verklaart dat u Afghanistan hebt verlaten omwille van het voormalige werk van uw broer M. (...) voor de lokale politie (CGVS, p. 12). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer M. (...) problemen kende met de Taliban omwille van zijn werk voor de lokale politie (CGVS, p. 12). U verklaart dat hij uit Afghanistan is gevlucht nadat uw broer A. (...) gedood was door de Taliban omwille van dat werk voor de lokale politie (CGVS, p. 12). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de verklaarde vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer M. (...) of A. (...), die hebben geleid tot het vertrek van M. (...). Uw verklaringen daarover vertonen immers grote afwijkingen van het asielrelaas van uw broer M. (...) zelf (zie administratief dossier, CGVS M. (...)). Gevraagd om welke reden de Taliban M. (...) zochten, verklaart u slechts dat hij bij de lokale politie zat en de Taliban de lokale politie niet goed en ongelovig vonden (CGVS, p. 14). Expliciet gevraagd of de Taliban ooit een concrete reden gaven, verklaart u dat ze niets anders gezegd hebben: "ze vonden de lokale politie gewoon niet leuk, ze noemden hen zelfs ongelovigen" (CGVS, p. 14). M. (...) verklaarde echter zelf dat hij geïdendeerd werd door de Taliban omwille van een gerucht in het dorp dat M. (...) kogels van de Taliban in beslag had genomen (CGVS M. (...), p. 25-26). Vervolgens werd M. (...) gebeld door de Taliban die hem opdroegen zich over te geven aan hen, samen met zijn wapen (CGVS M. (...), p. 26). Uw broer M. (...) weigerde, wat uiteindelijk tot de dood van uw broer A. (...) heeft geleid (CGVS M. (...), p. 26). U rept echter met geen woord over die concrete problemen tussen de Taliban en M. (...) (CGVS, p. 1-19) en zegt slechts dat de Taliban M. (...) zochten omwille van zijn werk voor de lokale politie (CGVS, p. 14) en dat A. (...) gedood is omdat de Taliban M. (...) kwamen zoeken bij u thuis (CGVS, p. 16). Meer nog, u zegt: "We wisten niet welke misdaad M. (...) had gedaan dat ze hem zo haatten" (CGVS, p. 14). Die verklaring valt allerminst te rijmen met de verklaringen van M. (...) over de concrete incidenten of redenen waarom hij geïdendeerd werd door de Taliban. Zo wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent die vervolgingsfeiten ten aanzien van M. (...) omwille van zijn werk bij de lokale politie reeds ondergraven. Verder verklaarde M. (...) dat hij niet weet of de Taliban jullie familie nog contacteerden na zijn vertrek (CGVS M. (...), p. 28), terwijl u verklaart dat de Taliban ongeveer twee of tweeënhalve maand na het vertrek van M. (...) over hem kwamen vragen, waarna ze ongeveer elke vijf maanden terug kwamen (CGVS, p. 13-14). Aangezien het persoonlijk onderhoud van M. (...) op het CGVS plaatsvond 1 juni 2018, bijna tweeënhalf jaar na zijn vertrek uit Afghanistan (zie Verklaring DVZ M. (...), vraag 31), kan worden aangenomen dat M. (...) op de hoogte zou zijn van eventuele bezoeken van de Taliban aan zijn huis, gelieerd aan zijn persoonlijke vluchtredenen, sinds twee of tweeënhalve maand na zijn vertrek. Het feit dat hij daar met geen woord over repte, maar u dat wel opwerpt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die bezoeken grondig aan. Omwille van de tegenstrijdigheden tussen uw en M. (...)’s verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van M. (...) en ten aanzien van uw familie na zijn vertrek, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen daarover. Hierdoor kan dan ook niet aangenomen worden dat u of uw familie persoonlijk geïdendeerd zouden worden omwille van de voormalige job van M. (...) bij de lokale politie. Er dient immers opgemerkt te worden dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Uit bovenstaande kan allerminst afgeleid worden dat dit het geval zou zijn voor u of uw familieleden in Afghanistan. U kan immers allerminst overtuigen dat de Taliban M. (...) persoonlijk valseerden of een concrete reden hadden om wraak te nemen op hem of zijn familieleden. Indien dit het geval zou zijn, kan verwacht worden dat u ook op de hoogte zou zijn van de concrete problemen die M. (...) had met de Taliban, wat allerminst blijkt uit uw verklaringen. Ook moet hierbij nogmaals benadrukt worden dat verwacht kan worden dat M. (...) zelf ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op de hoogte was van eventuele bezoeken van de Taliban aan zijn familie na zijn vertrek. Uit bovenstaande blijkt dat hij hierover met geen woord repte tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hoewel hij toen reeds voldoende tijd had daarvan op de hoogte te komen (zie boven). Omwille van bovenstaande wordt uw persoonlijke vrees voor vervolging als familielid van een voormalig lid van de ANSF reeds ondergraven. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid

van het ANSF, is bovendien onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Verder overtuigen uw verklaringen evenmin wat betreft uw eigen problemen met de Taliban, ten gevolge van het werk van uw broer M. (...) voor de lokale politie. Wat betreft de door u verklaarde vervolgingsfeiten in dat verband dient ten eerste opgemerkt te worden dat uw verklaringen op het CGVS allesbehalve te rijmen zijn met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ rept u met geen woord over enige bezoeken van de Taliban aan uw huis en familie na de dood van uw broer A. (...) en het vertrek van uw broer M. (...) (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Meer nog, er werd u op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of u zelf ervaringen met de Taliban had gehad, waarop u onmiskenbaar negatief antwoordde (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS haalt u echter verschillende bezoeken door de Taliban aan, zowel in de jaren na het vertrek van uw broer M. (...) (CGVS, p. 13-14), als in de maanden voor uw eigen vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14-15). Bij die bezoeken werd u persoonlijk geslagen door de Taliban (CGVS, p. 13) en hebben de Taliban ook persoonlijke doodsbedreigingen ten opzichte van u geuit (CGVS, p. 14-15). Het is bijzonder opmerkelijk dat u die incidenten op geen moment aanhaalde op de DVZ, hoewel ze essentiële elementen in uw asielrelaas betreffen. Ook wanneer u op het CGVS de kans krijgt om alle redenen en alle incidenten op te noemen omwille van dewelke u gevlucht bent en niet kan terugkeren naar Afghanistan, laat u het na die bezoeken op te werpen (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ uitdrukkelijk had gezegd dat u zelf geen ervaringen met de Taliban had gehad en niets over die bezoeken door de Taliban had verteld, verklaart u dat ze u er niet veel vragen stelden, er niet veel tijd was en dat u alles kort moest houden (CGVS, p. 16). U concludeert merkwaardig genoeg met: "ik vertelde er toch alles en zelfs al die informatie kon ik daar geven" (CGVS, p. 16). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u bovendien dat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen na uw interview (CGVS, p. 3) en dat u er alle redenen en incidenten hebt aangegeven waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p. 3). U gaf verder geen opmerkingen (CGVS, p. 3). Daarmee geconfronteerd, herhaalt u slechts dat u er werd gevraagd kort te antwoorden (CGVS, p. 16), wat omwille van bovenstaande geen uitklaring is voor het laattijdige opwerpen van die herhaaldelijke en persoonlijke ervaringen met de Taliban. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen daarover reeds bij voorbaat grondig ondermijnd. Aangezien u uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban baseert op die verklaarde vervolgingsfeiten na het vertrek van uw broer M. (...), schijnt dat bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vluchtmotieven en verklaarde vrees voor vervolging.

Over de bezoeken van de Taliban aan u en uw familie na het vertrek van uw broer M. (...), komt u niet verder dan bijzonder vage antwoorden. U verklaart dat de veiligheidssituatie na het vertrek van M. (...) "voor enkele jaren" niet goed was (CGVS, p. 13), maar u kan niet zeggen hoeveel tijd na zijn vertrek de situatie verbeterde (CGVS, p. 13). In die periode kwamen de Taliban nog vragen naar M. (...) (CGVS, p. 13). U blijft echter bijzonder vaag over het aantal keer dat de Taliban kwamen. Wanneer u dat wordt gevraagd, stelt u: "ze konden komen wanneer ze wilden, ik weet nu niet hoeveel ze gekomen zijn naar ons huis in totaal" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe vaak ze ongeveer kwamen, verklaart u dat het eens per vijf maanden zou geweest zijn (CGVS, p. 13), maar u laat het wederom na te zeggen hoe vaak – zelfs ongeveer – de Taliban kwamen (CGVS, p. 13). Aangezien het hier bezoeken van de Taliban betreft, nota bene nadat één broer door hen gedood was en een andere door hen het land ontvlucht was, en deze dus bijzonder relevant zijn voor uw vluchtmotieven kan verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven des te meer.

Op gelijkaardige wijze houdt u het op bijzonder vage verklaringen over de bezoeken van de Taliban in de periode voor uw vertrek. U verklaart dat u "op het einde" nogal bang was omdat de Taliban kwamen, u sloegen en zeiden dat ze u zouden doden als u niet zei waar M. (...) was (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer dat gebeurde, stelt u vaagweg: "Dit was meer naar het einde toe, voor de overname van de CP (checkpoint)" (CGVS, p. 14-15). Gevraagd dat te concretiseren, stelt u dat het "een paar maanden voor de overname van de CP" was (CGVS, p. 15) en dan dat het "2-3 maanden voor de val van de CP" was (CGVS, p. 15). Ook over het aantal keer dat de Taliban kwamen om die doodsbedreiging te uiten, blijft u bijzonder vaag en ontwijkend. Gevraagd hoe vaak ze dat zeiden, stelt u eerst: "Dus tegen het einde, wanneer ze kwamen zeiden ze me dat" (CGVS, p. 15). Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd hoe vaak – eventueel ongeveer – de Taliban dat zeiden, houdt u het op: "Een paar keer. De laatste keren wanneer ze zouden komen, zeiden ze hetzelfde, ze zouden me meenemen en doden" (CGVS, p. 15). Nogmaals expliciet gevraagd hoe vaak de Taliban kwamen zeggen dat ze u zouden doden en gevraagd wat u met "een paar keer" bedoelt, stelt u plots dat ze dat alleen de laatste keer zeiden en dat die "paar keer" slaat op de bezoeken ervoor (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat "de laatste keren wanneer ze zouden komen" ze hetzelfde zeiden (CGVS, p. 15), concludeert u dat u nu niet meer weet hoe vaak ze kwamen (CGVS, p. 15). Ook hier betreft het cruciale incidenten in uw asielrelaas, namelijk doodsbedreigingen door de actor van vervolging, waarover u geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Uw vage, ontwijkende en inconsistente verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Daarnaast slaagt u er allerminst in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban het al die jaren bij bezoeken en bedreigingen hielden, en niet meer doortastende actie ondernamen indien ze u daadwerkelijk viseerden. Aangezien de Taliban "een paar keer" expliciet hebben gezegd dat ze u zouden meenemen en doden indien u niet zei waar uw broer M. (...) was (CGVS, p. 14-15), rijst de vraag om welke reden ze geen

concrete actie hebben ondernomen bij één van hun bezoeken. Gevraagd om welke reden de Taliban u nooit meenamen indien ze wel zeiden dat ze dat zouden doen, verklaart u dat de Taliban u alleen bang aan het maken waren opdat u hen informatie over uw broer zou geven (CGVS, p. 15). Gevraagd om welke reden ze u dan niet hebben meegenomen om u zo te dwingen die informatie te geven, verklaart u dat uw moeder hen zou smeken aan hun voeten om u niet mee te nemen (CGVS, p. 15). Hierop gevraagd om welke reden de Taliban naar uw moeder zouden luisteren, herhaalt u slechts dat uw moeder hen zou smeken (CGVS, p. 15). De uitklaring dat een strategische actor als de Taliban zich laat tegenhouden door een smekend familielid, strookt allerminst met uw eerdere verklaringen over het feit dat de Taliban zelfs uw moeder sloegen: "daar in AFG zou niemand een vrouw slaan, maar zij zouden het doen" (CGVS, p. 13). Daarenboven verklaart u ook hoe uw moeder smeekte dat de Taliban uw broer A. (...) niet zouden meenemen ten tijde van het vertrek van uw broer M. (...) (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden de Taliban toen niet luisterden en nu wel, verklaart u dat het toen de eerste keer was dat jullie zoiets overkwam (CGVS, p. 16), wat geen uitklaring is voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Zo kan ook de uitklaring over uw smekende moeder geen verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen waarom de Taliban u niet meenamen, wanneer ze er voor uw vertrek de kans toe hadden. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de Taliban dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Verder verklaart u dat de Taliban u en uw broer M. (...) nog kwamen zoeken bij uw familie na uw vertrek (CGVS, p. 7 en 12). Over die bezoeken dient opgemerkt te worden dat de ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten voor uw vertrek, zoals hierboven besproken, ervoor zorgt dat er bij voorbaat geen geloof kan worden gehecht aan die verklaarde bezoeken van de Taliban na uw vertrek.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara (zie administratief dossier, groene map, document 1) kan enkel een indicatie geven over uw identiteit, nationaliteit en herkomst. De documenten en foto's in verband met het werk van uw broer M. (...) bij de lokale politie (zie administratief dossier, groene map, documenten 2-4) ondersteunen slechts het feit dat hij bij de lokale politie heeft gewerkt, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS. De foto van u en uw broer M. (...) (zie administratief dossier, groene map, document 5) ondersteunt slechts het feit dat u de broer bent van M. (...), wat evenmin wordt betwist door het CGVS. Wat de foto's in verband met uw reis naar België betreft (zie administratief dossier, groene map, document 6), dient te worden opgemerkt dat die geen betrekking hebben op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ook het feit dat uw broer wel een internationale beschermingsstatus werd toegekend in het verleden, kan niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofd. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites worden beoordeeld. Uit de erkenning van een nood aan internationale bescherming van een eventueel familielid, kan niet automatisch volgen dat u ook zelf nood zou hebben aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. U haalde aan dat u in België naar school bent gegaan en hier Nederlands hebt geleerd (CGVS, p. 11) en legt eveneens documenten voor in verband met uw schoolopleiding bij LIGO (zie administratief dossier, groene map, document 7). Gevraagd om over uw leven in België te praten, vertelt u dat u hier naar school ging en nu ook werkt in een restaurant: "er zijn hier faciliteiten, je kan buiten gaan, zelfs 's nachts" (CGVS, p. 16). U verklaart dat de mensen hier vriendelijk zijn en u hier gelukkig bent (CGVS, p. 16). Gevraagd wie uw vrienden hier in België zijn, verklaart u dat al uw vrienden Afghanen in het centrum zijn (CGVS, p. 16-17). Gevraagd op welke wijze uw leven veranderd is sinds u in België woont, zegt u dat u hier vrij bent van intimidatie en onderdrukking en u hier naar school kan gaan en kan werken (CGVS, p. 17). U stelt ook dat u hier zag hoe mensen leven en dat u geshockt was (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden u precies geshockt was, stelt u dat er hier geen onderdrukking is en dat mensen elkaar goed behandelen (CGVS, p. 17). U laat na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Dat u hier naar school ging en werkervaringen opdeed (CGVS, p. 16-17) kan niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Bovendien blijkt u nog steeds in contact te staan met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 7) en blijkt u ook hier in België allemaal Afghaanse vrienden te hebben (CGVS, p. 17). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, of dat u daar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt uw advocaat ook aan dat u bij eventuele terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren ten opzichte van de Taliban, omwille van uw profiel als familielid van een medewerker van de voormalige overheid enerzijds, en uw vlucht naar en verblijf in Europa anderzijds (CGVS, p. 17). Gelet op bovenstaande landeninformatie en het feit dat u zelf geen concrete elementen aanhaalde die die vrees voor vervolging bij een terugkeer na uw verblijf in Europa, ondersteunen (zie boven), kan die vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in Europa niet aannemelijk geacht worden. Verder is het opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van een vrees voor vervolging in dat verband wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 12), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw vlucht naar en verblijf in Europa, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij reeds anderhalf jaar in België verblijft.

Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 april 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker brengt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft:

- 'brief werkgever, McDonald's' getekend door K.V.
- kopie van het paspoort van de restaurant manager K.V.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep

onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 april 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer M. – die erkend vluchteling is in België – voor de Afghaanse lokale politie.

4.6.1.2. De Raad merkt op dat verweerder in zijn beslissing niet betwist dat verzoekers broer M. bij de lokale politie in Afghanistan heeft gewerkt, noch dat verzoeker de broer is van M.

Daarnaast blijkt, uit de motieven van de bestreden beslissing, dat de broer M. van verzoeker op 5 februari 2016 in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij op 26 juli 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend.

4.6.1.3. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker verklaart dat zijn broer M. bij de lokale politie in Afghanistan werkte, dat de taliban zijn broer A. hebben gedood omwille van het werk van zijn broer M. bij de lokale politie, dat volgens de verklaringen van M. bij de DVZ, M. daarna Afghanistan verliet eind 2015, dat het CGVS geen geloof hecht aan de verklaarde vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn broer M. of A. die hebben geleid tot het vertrek van M., dat de verklaringen van verzoeker daarover grote afwijkingen vertonen van het asielrelaas van M. zelf, waarbij gewezen wordt op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van M. Verweerder motiveert dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers broer M. en van verzoeker omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van M. omwille van diens werk bij de lokale politie wordt ondergraven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet op welke gronden de broer M. van verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. Op grond van de motieven in de bestreden beslissing is het voorts niet duidelijk of de vervolgingsfeiten ten aanzien van M. omwille van zijn werk voor de lokale politie, ook in hoofde van M. ongelooftwaardig werden/worden geacht gelet op de bewoording *“Zo wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent die vervolgingsfeiten ten aanzien van M. (...) omwille van zijn werk bij de lokale politie reeds ondergraven”*.

Daarnaast dient de Raad nog vast te stellen dat het administratief dossier van verweerder noch een kopie van de verklaringen bij de DVZ noch een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op naam van zijn broer M. bevat.

4.6.1.4. Verzoeker betoogt dat verweerder het niet serieus neemt dat hij de enige overblijvende broer is en tevens mannelijk familielid van M., dat verweerder namelijk het voormalig werk bij de lokale politie in Afghanistan van M. erkent alsook de daaruit voortvloeiende problematiek met de taliban en het feit dat verzoeker zijn broer is, dat dit dan ook absoluut niet ernstig is van verweerder.

4.6.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker Afghanistan verliet bij de val van het checkpoint en het districtcentrum in zijn dorp in juni/juli 2021. Deze verklaringen – zowel de machtsovername door de taliban in zijn dorp op dat ogenblik als het vertrek van verzoeker op dat ogenblik – worden door verweerder niet betwist.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts-)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts-)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker mogelijk niet aannemelijk maakt in het verleden – na de vlucht van zijn broer M. in 2015 en opnieuw enkele maanden voor de val van het checkpoint in zijn dorp – te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde kan worden aangenomen.

4.6.1.6. Hoewel uit landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie, blijkt evenwel dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 56-65; EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 54-55; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 62-63), hetgeen *in casu* van toepassing kan zijn.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat elke beslissing over het verlenen van internationale bescherming moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van een beschermingsstatus. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt. Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek

om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, punt 48- 51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de richtlijn 2011/95/EU die stelt: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”*

Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat, gelet op de erkenning van M. als vluchteling, indien dit te maken zou hebben met diens werk voor de lokale politie in Afghanistan en verzoeker diens broer is, verzoeker zelf vervolging riskeert in Afghanistan.

Hoewel in de bestreden beslissing de werkzaamheden van zijn broer M. voor de lokale politie in Afghanistan niet wordt betwist, is het dus niet zonder belang te weten of verzoekers broer M. op grond van deze werkzaamheden problemen heeft ondervonden met de taliban en hierdoor erkend werd als vluchteling. De Raad stelt vast, het weze herhaald, dat het administratief dossier van verweerder geen informatie bevat omtrent het verzoek om internationale bescherming van de broer M. van verzoeker.

Verweerder toont in de bestreden beslissing nergens aan, noch blijkt dat de erkenning van de heer M. Z. M. als vluchteling volledig losstaat van verzoekers situatie, noch zijn er indicaties die daarop wijzen. Evenmin blijkt dat verweerder oog heeft gehad voor de eventuele gevolgen van deze erkenningsbeslissing op de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan.

De Raad benadrukt ook dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging vóór het vertrek zou worden vastgesteld, sluit dit het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker naar Afghanistan geenszins uit, te meer gelet op de machtsovername door de taliban in 2021 en de actuele beschikbare landeninformatie. De Raad merkt hierbij op dat in de context van deze nieuwe (machts-)dynamiek tevens dient te worden nagegaan in welke mate verzoeker, afkomstig uit Paktya, een risico loopt om via het lokale talibannetwerk te worden geïdentificeerd als terugkeerder wiens broer erkend vluchteling is in België.

4.6.1.7. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“Er dient immers opgemerkt te worden dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Uit bovenstaande kan allerm minst afgeleid worden dat dit het geval zou zijn voor u of uw familieleden in Afghanistan. U kan immers allerm minst overtuigen dat de Taliban M. (...) persoonlijk viseerden of een concrete reden hadden om wraak te nemen op hem of zijn familieleden.”*

Vooreerst kan de Raad niet nagaan of al dan niet kan worden aangenomen dat de taliban op zoek zijn naar M. Immers verklaart verzoeker dat zijn broer A. meegenomen en gedood werd door de taliban omdat ze zochten naar M. (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Gelet op het ontbreken van informatie over het verzoek om internationale bescherming van zijn broer M., kan de Raad niet nagaan of de verklaringen van verzoeker plausibel zijn en/of stroken met de verklaringen van M. en kan niet worden nagegaan of er aldus blijkt dat de taliban, in een zoektocht naar M., de familie van verzoeker in het verleden reeds viseerde, meer nog vermoordde.

Voorts kan de Raad ook niet nagaan bij gebrek aan informatie over de procedure tot internationale bescherming van de broer M. of er in hoofde van de taliban redenen zijn tot wraak.

Bovendien, zelfs indien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat na de vlucht van M. in 2015 of voor het vallen van het checkpoint, de taliban hem reeds specifiek hebben geïdendeerd, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij na het vallen van het checkpoint angst kreeg en vertrok omdat de taliban achter zijn buur aankwamen, dat hij bij de lokale politie zou zijn geweest met zijn broer en dat de taliban hem neerschoten, dat dit gebeurde naast hun huis (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Aldus lijkt verzoeker gewag te maken van een zoektocht door de taliban naar personen van de lokale politie na het vallen van het checkpoint waarop hij uit angst vertrok. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verdere vragen werden gesteld over de acties van de taliban na de val van het checkpoint en het districtcentrum in zijn dorp.

4.6.1.8. Zelfs indien verzoeker niet aannemelijk zou maken in het verleden persoonlijk te zijn vervolgd door de taliban, kan er heden in het licht van de actuele situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Door verzoeker worden verder elementen aangebracht die een grondig onderzoek rechtvaardigen naar het risico bij terugkeer, gelet op het profiel van verzoeker als zijnde familielid van een lokale politieagent die reeds geruime tijd erkend is als vluchteling en in het Westen verblijft en gelet op de omstandigheden en invulling van verzoekers leven tijdens zijn verblijf in België en mogelijke elementen van (toegeschreven) verwestering en de eventuele impact van dit alles samengenomen op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de actuele objectieve landeninformatie, die door beide partijen wordt bijgebracht en de daarin geschetste risicoprofielen. De heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, werden door de taliban, de huidige *de facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd.

4.6.1.9. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van informatie over de procedure tot internationale bescherming van verzoekers broer M. en van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoeker in deze stand van zaken niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.6.1.10. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, §2 van dezelfde wet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER